

[Bertel Dahlgaard.]

ling er indledningen til en reform af folketingets bevillingssystem og af finansudvalgets arbejde.

Den nye forfatnings gennemførelse har på flere måder sat gang i et reformarbejde med hensyn til folketingets arbejdsform, og det tiltrængtes unægtelig. Jeg vil gerne udtale håbet om, at dette arbejde må fortsættes under årvågen interesse fra alle medlemmerne.

Selve etkammerssystemets indførelse må nødvendigvis drage visse konsekvenser efter sig med hensyn til lovgivningsmagtens arbejdsform. Det forudsætter, at alle føler et stort ansvar for omhyggelighed og grundighed i udvalgenes arbejde, og det stiller øgede krav til centraladministrationens departementer i henseende til, at de fyldigst mulige oplysninger ledsager lovforslagene.

Den her foreliggende indstilling berører særlig det udsnit af lovgivningsarbejdet, der angår tillægsbevillingslovene. Det er et meget vigtigt område, fordi behandlingen af visse dele af tillægsbevillingerne af praktiske grunde nødvendigvis må bero på en fastlagt praksis og tradition. Jeg tror, det er rigtigt, at vi her, hvor vi tilsigter at skabe ny praksis og ny tradition, går skridtvis frem. I denne forbindelse har det betydning, at det af finansministeren nedsatte udvalg angående statens regnskab og budget stadig består, og jeg går ud fra, at finansministeriet stadig vil være i føling med dette udvalg under den kommende udvikling. Jeg går også ud fra, at finansudvalget vil yde en meget aktiv medvirken under fastlæggelsen af den nye praksis. Det samme gælder statsrevisionen, og jeg håber også, den nye ordning vil sætte sine spor i statsrevisorernes årlige beretning, der unægtelig tiltrænger en rationel begrænsning af stoffet i forbindelse med en hurtigere ajourføring af sagerne behandling. Samtidig tror jeg, at såvel statsrevisionen som finansudvalget bør våge stærkere over, at de af hovedrevisorerne og statsrevisionen påpegede fejl eller forsømmelser bliver taget til følge af administrationen.

Jeg skal da slutte med at sige, at det, der efter mit skøn bør være målet for denne folketingsbeslutning og de dermed påbegyndte reformer, er mere rationelle arbejdsformer for lovgivningsmagtens bevillings-

system, samtidig med at bevillingskontrollen styrkes.

Jeg anbefaler indstillingen.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe har ikke stillet noget ændringsforslag til dette forslag til beslutning. Det betyder imidlertid ikke, at vi er tilfredse med den udformning, det har fået. Det er vi ingenlunde, for vi mener ikke, det løser det problem, der skulle have været løst gennem overvejelserne og forhandlingerne i det nedsatte udvalg. Det er muligt, at det, der her foreslås, kan tjene til at rationalisere arbejdet her i folketinget og i finansudvalget fremefter, men det forekommer mig ikke helt at være det afgørende.

Da denne sag blev rejst, skete det, som det er blevet bemærket, ved overgangen til den nye forfatning og etkammerssystemet. Man gjorde i denne forbindelse opmærksom på, hvor lukket finansudvalget var, og hvor nødvendigt det var, at offentligheden fik indblik i, hvad der foregik der. Dette blev særligt understreget efter den bevilling, der blev givet på „Hotel de France“ i sommeren 1953, hvilket gav anledning til kritik af, at store bevillinger klarede i finansudvalget uden offentlighedens kendskab, ja, man kan vel næsten have lov at sige, uden at medlemmerne vidste, hvad det drejede sig om. Man rejste derfor krav om, at offentligheden skulle have indblik i forholdene, men jævnsides dermed rejste man også det spørgsmål, om det overhovedet var rimeligt og rigtigt, at finansudvalget havde myndighed til at afgøre bevillinger af denne art.

Det volder ikke noget besvær at fastslå, at hvis man strengt holder sig til de bestemmelser, som er nedfældet i grundlovens § 46, har finansudvalget ikke en sådan bemyndigelse, fordi ingen udgifter må afholdes uden at være hjemlet i finansloven eller på tillægsbevillingsloven, og det vil sige, at de skal være vedtaget her i tinget. Det er blevet en vane, at når ministeren og regeringen har fået dækning for deres ønsker enten ved forhandling i finansudvalget eller ved forhandling med partierne, har man afholdt udgifterne. Min gruppe har den opfattelse, at dette ikke er i overensstemmelse med forfatningen. Vi har diskuteret dette problem i udvalget, og man har søgt at råde